Jde jaro do léta (poezie) - Kryl Karel

Jde jaro do léta a léto do podzimu.
V kostýmu Hamleta a v mozku Hirošimu
"Strach" krajem obchází sešvagřen s beznadějí.
Vrah chlastá se zloději v putice nad hrází.

Na prášek rozemelou má váhání, mé činy
neb kdo je onde mnou, je vlastně někdo jiný,
zombie, sen z morfia, ve vodě obraz klamný.
Kdo jsem? Jen bezvýzanmný zatrpklý pária.

Ten druhý přebírá vítězství, pocty ceny.
Mé "já" je nevíra.
Půlkacíř, uřícený z útěku před láskou, před citem,
před pohodlím. Ještě se někdy modlím
v tom příliš hlasitém hrabivém očistci.

Co zbývá moji páni? Jen pokorně přečíst si
tiše a bez reptání rozsudek mlčení
a nad skleničkou raky
dál věřit na zázraky. Uctivost, vážení!